

I s touto námitkou se žal. úřad nevypořádal a neodpověděl na otázku, zda by příslušely st-li diety z toho důvodu.

Pro tyto podstatné vady řízení, které znemožnily nss-u spolehlivé přezkoumání v odpor vzatého výroku úřadu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro vady řízení podle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 3394.

Pozemková reforma: * Ze způsobu, jakým stát nabyt zabrané půdy k účelům provedení pozemkové reformy, nemůže pachtýř zabraného statku vyvozovati osvobození od povinnosti po dané výpovědi ustoupiti státu.

(Nález ze dne 26. března 1924 č. 3431).

V ě c: Antonie B. ve St. proti státnímu pozemkovému úřadu o výpověď z hospodaření na zabraných nemovitostech.

V ý r o k: Stížnost se z části odmítá jako nepřípustná, z části se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem z 20. listopadu 1923 vypověděl žal. úřad Antonii B. jako spolunájemnici dvora St. po rozumu § 12 a násl. zák. náhr. pacht tohoto dvora na dobu 6 měsíců a navrhl okr. soudu v P., aby jí tuto výpověď doručil s příkazem vypovězené nemovitosti ve lhůtě stanovené pod exekucí vykliditi a odevzdati žal. úřadu neb osobě jím označené, poučil ji o opravných prostředcích, výpověď doručil i vlastníku velkostatku Josefu C. a na soudní desce ji vyhlásil.

Stížnost vytýká tomuto opatření nezákonnost i vady řízení těmito námitkami:

1. Předpokladem výpovědi jest, aby vypovězená nemovitost byla zabrána státem po rozumu zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. Avšak dvůr St. zabrán více není, neboť přešel do vlastnictví státu; stát, jsa nositelem práv z instituce záboru plynoucích (§§ 1 a 5 záb. zák.), nemůže býti subjektem, jenž by zábořem byl postižen a jehož práva by byla omezena. Není-li tu však zábor, pak padá výpověď vůbec, a jest nezákonná.

2. Žal. úřad neobdržel dosud souhlasu vlády dle § 37 náhr. zák. k převzetí majetku státního, včetně majetku státu bez náhrady případného, ba ani o něj dosud nežádal, ačkoliv souhlas takový musí býti nepochybně vykázán.

3. Smlouvou nájemní z 8. června 1917, již st-lka společně se svým manželem najala dvůr St., vzniklo na straně nájemců společenství pachtovního poměru (§§ 825 a 1175 o. z. o.).

Ježto pak jde o věc nedělitelnou, pak, i kdyby vůbec mohla býti dána výpověď, musela býti dána současně stejným podáním jak st-lce, tak i Josefu B., a nemůže obstáti výpověď každému ze společníků daná pro různé časové intervaly.

4. Lhůta 6 měsíců stanovená k vyklizení a končící 27. května 1924 odporuje ustanovení § 12 náhr. zák. Minimální lhůty 6 měsíců možno použiti jen v případě, když její konec bude sahati do času po 30. září, nikoliv však v případě st-lčině.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Výpověď z hospodaření na zabraných nemovitostech jest hospodářským opatřením stpú-u jménem státu jako strany, podléhající dle § 20 zák. náhr. přezkoumání řádných soudů; jest proto v té příčině kognice nss vyloučena (§ 3 a) zák. o ss). Pokud však stpú u příležitosti dané výpovědi řeší i otázky jiné, než ty, jichž přezkoumání podléhá dle § 20. náhr. zák. soudu, pak jde o jeho činnost judikující, a ta ovšem přezkoumání nss-u jest podrobena.

Vycházeje z tohoto zásadního hlediska musel nss odmítnouti jako nepřipustnou námitku stížnosti ad 4), již brojí stížnost proti lhůtě výpovědní, vykládajíc si ustanovení § 12 náhr. zák. způsobem tam uvedeným, neboť o tom povolán jest rozhodovati dle § 20 náhr. zák. řádný soud, a jest tudíž přezkoumání nss-em vyloučeno.

Z téhož důvodu odmítl nss námitku ad 3), již stížnost uplatňuje, že výpověď z důvodů tam uvedených nebude moci obstáti. Tím vytýká vlastně, že nebude možno danou výpověď vykonati, t. j. celý objekt odevzdati po uplynutí lhůty st-lce dané, když již dříve uplynula výpovědní lhůta u jejího manžela, který jest spolupachtýřem vypovězeného objektu a jemuž byla samostatně dána výpověď. Potom však jde o námitky z důvodu vyklizení a odevzdání vypovězených nemovitostí, o nichž ale § 20 náhr. zák. rozhoduje řádný soud. Jest proto i zde kognice nss-u vyloučena.

Odvodní spis žal. úřadu namítá, že i námitka ad 1) jest, hledíc k § 20 náhr. zák., nepřipustná. Nss nesdílí tohoto názoru.

Stížnost vytýká, že zábor vypovězených nemovitostí zanikl a že tudíž žal. úřad vypovídá hospodaření z nemovitostí nezabraných. Tvrdí tedy st-lka, hájíc své vlastní subjektivní právo, plynoucí jí z poměru pachtovního, porušení §§ 1 a 2 zák. záb. Do porušení těchto předpisů jest stížnost k nss-u přípustná a jest proto opatření žal. úřadu po této stránce podrobena kognici tohoto tribunálu.

Ve věci samé neshledal však nss námitku tu důvodnou.

Námitka ta založena jest na názoru, že nemovitosti státem zabrané, jež stpú platně převzal dohodou s vlastníkem velkostatku, vypadnou ze záboru, a že proto nemůže žal. úřad, ježto nejde více o půdu zabranou, hospodaření na půdě té st-lce vypovídati. Názor ten jest mylný. I kdyby bylo pravda, že žal. úřad onu půdu již převzal, pak stalo se to právě jen k tomu účelu, aby na ní provedl pozemkovou reformu a nemůže pachtýř právem tvrditi, že převzetím oním zanikl i zábor a tím i možnost dalšího provádění pozemkové reformy. Z modalit, jak nabyt stát zabrané půdy k účelům provedení pozemkové reformy, nemůže pachtýř onoho majetku vyvozovati nijakého osvobození od povinnosti ustoupiti státu, jak mu ji ukládá § 12 a násl. zákona náhradového.

Tím však padá i námitka ad 2) z § 37 náhr. zák. čerpaná a není třeba, aby ji nss podrobil přezkoumání. . . .

Č. 3395.

Pozemková reforma: * Není nezákonným, když se k zásadnímu souhlasu se zcizením zabraného majetku připojí podmínka zaplacení 10%ního poplatku.

(Nález ze dne 26. března 1924 č. 4240).